

Lẽ Nào Đây Không Là Bài Thơ

Thật tình tôi chưa thấy ai đẹp hơn người này. Hình như sương khói mây...tan trong trời biển rộng? Hình như gió lồng lộng bị trói búi tóc nàng...Tôi thả hồn lang thang tự dưng mà bị buộc bởi bàn tay nà nuột...hình như...tay nàng Tiên mang chữ nghĩa thật hiền trong cuốn sách nàng đọc?

Hình như...nhiều hơn một tôi nói là hình như? Đúng vậy! Nàng là Thơ! Thơ vô ngôn bất tận. Có thể tôi lẩn tránh tìm hình tượng chiêm bao? Có thể không lẽ nào ý tôi nghèo nông nổi ngay chỉ một câu nói ca tụng một giai nhân! Có thể nàng là Xuân, cái mùa ai cũng quý...ngay hoa cỏ ngũ kỹ cũng chờ chỉ mùa Xuân!

Bạn ơi tôi băng khuâng ai mà như bong bóng? Đến nước còn có sóng, tại sao nàng vô tư? Mắt nàng dõi giấc mơ lăn tròn theo con chữ? Ờ nhỉ cuốn sách mở, nàng đâu màng trăng sao!

Trong bốn biển chiêm bao, tôi con thuyền vô định. Trước nàng tôi thành Lính yêu Tổ Quốc mà thôi!

Tôi thả thơ đi chơi gặp em là bến cũ...nơi lòng tôi từng giấu cái tình trong lao lung! Ước chi tôi được hôn từng ngón tay tháp bút! Nhiều năm trong tù ngục tôi ngủ vùi tưởng quên! Quên Tháp Chàm xứ Chiêm hoa vàng nở trên đá, những nàng Chiêm như mạ phất phơ trên cánh đồng...

Em ơi chữ Tang Bồng nhật giùm tôi trong sách! Em ơi lòng trinh bạch tôi yêu em trầm hương...

Trần Vấn Lệ